Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-06-04], [pakeliui iš Maskvos – į Lipecką].

Ir dar, ir dar tebevažiuoju.

Ir dar, ir dar tebevažiuoju.

Universitete žerebjevka jau buvusi.

Pas voinską in apžiūrėjimą reikės eit ir stot 7 birželio. Šiandie 4. Rokuojas dar 21/2 liuosų dienų. Kažkaip jaučiu, kad viskas turi [būti] gerai. Mano kupė važiuoja dar vienas studentas, stojantis karo mokyklon. Visi šneka tik apie karą, džiaugiasi rusų laimėjimu. Visa tai kažkokį nepaprastai kvailą ūpą sudaro. Et, jerunda.

Važiuodamas kelyj nusipirkau didelę, didelę puokštę konvalijų. Visos baltos sidabriniai, žiedai tokie insibujoję. Atsiguliau, uždengiau akis grakščiais žiedais — ir dūšia klajoja toli toli. Kaip viskas būtų gerai, kad gyvenimas nebūtų toksai žiaurus ir kad buitis nesityčiotų taip. — — — Ką šiandie darysiu?

Šiandie subatvakaris, rytoj šventė — — —

Kaip sutiksiu, kaip švęsiu paskutiniąją pavasario šventę?..

O kažkaip tik labai neramu, ir labai susinervinęs esu. Kažkoksai lūkesys — noris tikėti in daug ko gero, noris užmiršti, viską užmiršti taip noris. Sesute, kodel negaliu beužmiršti žaizdų, kodel taip žiauriai norisi verkti? Pasimelsk, Sesute, už mane — Tavo meldimos visados gelbsti.

Buči[uo]ju.
Bolyt[is]

Rašykie.

KOMENTARAI